



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

2. ŘÍJNA 2022

Z obsahu:

**Láska, která se dává
až do konce**

Homilie papeže Františka
při mši svaté
s blahořečením papeže
Jana Pavla I.,
Svatopetrské náměstí
v Římě 4. září 2022
- strana 2 -

**Blahoslavený
Albert Marvelli**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Svatost pomazání
nemocných -
Boží pomoc v utrpení**
- strana 6 -

**Žijeme proto, abychom
zemřeli pro Ježíše**
- strana 8 -

Nebe nad močály (13)
Četba na pokračování
- strana 10 -

**Kardinál Parolin nunciům:
Svěřme svou modlitbu
za mír Marii**
- strana 11 -



Panno Maria Růžencová, oroduj za nás!

Láska, která se dává až do konce

Homilie papeže Františka při mši svaté s blahorečením papeže Jana Pavla I., Svatopetrské náměstí v Římě 4. září 2022

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma a dnešní evangelium říká, že „s ním šel velký zástup“ (Lk 14,25). Jít s ním znamená následovat ho, to znamená stát se učedníky. Těmto lidem však Ježíš pronáší neatraktivní a velmi náročnou řeč: nemůže být jeho učedníkem ten, kdo ho nemiluje víc než své blízké, kdo nenechá jeho kříž, kdo se neodpoutá od pozemských statků (srov. Lk 14,26–27,33). Proč Ježíš adresuje zástupu taková slova? Jaký

význam mají jeho napomenutí? Pokusme se na tyto otázky odpovědět.

Především vidíme velký zástup, mnoho lidí, kteří následují Ježíše. Můžeme si představit, že mnozí byli fascinováni jeho slovy a ohromeni jeho činy, a proto v něm museli vidět naději pro svou budoucnost. Co by udělal kterýkoli učitel té doby, nebo – můžeme se ptát – co by udělal prozíravý vůdce, když by viděl, že jeho slova a charisma přitahují davy a posilují jeho

uznání? Stává se to i dnes: zvláště v dobách osobních a společenských krizí, kdy jsme více vystaveni pocitům hněvu nebo se bojíme něčeho, co ohrožuje naši budoucnost, jsme zranitelnější, a tak se na vlně emocí spoléháme na ty, kteří se obratně a lstivě umí na této situaci svést, využívají strachu společnosti a slibují, že budou „spasiteli“, kteří problémy vyřeší, zatímco ve skutečnosti chtějí získat větší uznání a moc, postavení, možnost mít věci ve svých rukou.

Evangelium nám říká, že Ježíš to nedělal. Boží styl je jiný; je důležité pochopit Boží styl, jak Bůh jedná. Bůh koná podle určitého stylu. Boží styl je jiný, protože

Pokračování na str. 13

Asyřan Iszo říkával: „Žijeme proto, abychom zemřeli pro Ježíše.“ (str. 8–9) Ačkoliv myslel na mučednickou smrt – v oblasti, kde žil, tak častou –, můžeme vzít jeho poučení za své i my, kteří se v podobném nebezpečí bezprostředně nenacházíme. A to v duchu slov apoštola Pavla: „Nikdo z nás totiž nežije sám pro sebe, jako nikdo sám pro sebe neumírá; žijeme-li, žijeme pro Pána, a umíráme-li, umíráme pro Pána. Tedy v životě i ve smrti náležíme Pánu.“ (Řím 14,7–8)

U mučedníků je to jasné: v jejich utrpení a v mučednické smrti se nově zpřítomňuje Ježíšovo umučení a smrt za spásu světa. Avšak každý, kdo nějakým způsobem snáší jakékoliv utrpení, nemoc, těžkou životní zkoušku ve spojení s Pánem, má spoluúčast na Spasitelově vykupitelském díle. (srov. Kol 1,24) Nést tedy svůj kříž spolu s Kristem je konkrétním vyjádřením víry v Božího Syna, Vykupitele lidského pokolení. Tak může člověk učinit ze svého života dar, jenž je napodobením velkorysé a milosrdné lásky, kterou k nám chová Pán Ježíš – jak řekl papež František v homilii při blahorečení Jana Pavla I.

„Nést svůj kříž“ můžeme chápat v několika rovinách. Pravděpodobně si toto úsloví nejprve spojíme s nemocí či různými těžkostmi, které život zde na zemi přináší. Ale jedním z dalších křížů, o němž je dobré se zmínit – a to právě v souvislosti s osobností bl. Jana Pavla I. –, je při

jmout sama sebe takového, jaký jsem, se vši svou nedostatečností, jakou si před Stvořitelem jen lze představit. Je to velmi obtížný úkol, ale je důležité chopit se ho se vši rozhodností a zodpovědností, neboť nepřijetí sama sebe ve své podstatě vyjadřuje přinejmenším pochybnost o tom, že Boží stvořitelské dílo, jehož vrcholem je lidská bytost, je dokonalé, dobré. Podobnému pokušení takto smýšlet byl vystaven Alessandro, vrah sv. Marie Goretti, který si uvědomoval, že její až do konce života bude provázet jeho špatný čin a lidské soudy s ním spojené. (str. 10–12) Prosit tedy Pána Boha o dar přijetí sama sebe, své nedostatečnosti, je velice užitečné, neboť to člověku umožňuje lépe chápat Boží plány s ním. A kolikrát přichází velký údiv, jak je možné, že si Pán Bůh posluhuje takovým neúčinným nástrojem... (str. 3)

Pokud jde o nemoc, pak je možné tento kříž nést s pomocí svátosti pomazání nemocných. (str. 6–7) O této svátosti se povětšinou ví asi tolik, že je duchovní i tělesnou posilou, snad ještě i to, že jejím účinkem je také odpuštění hříchů. To vše je podstatné, ale mnohé z duchovního ovoce nám o pomazání nemocných uniká. Nelze na dvou stranách obsáhnout vše, co tato svátost nabízí, ale aspoň to základní je užitečné si připomenout, zvláště

v dnešní složité celosvětové situaci, kdy je božského Lékaře tak často potřeba.

Všechny naše kříže můžeme nést v důvěře s Pannou Marií, z jejíhož lůna přišel Ježíš na svět v lidském těle, která stála pod Ježíšovým křížem, spolu s ním trpěla za spásu světa. A nejen naše osobní kříže, ale i kříže druhých lidí, ba i celého světa! Modleme se k ní za mír ve světě, jak vyzval kardinál Parolin (str. 11), ale i v nejrůznějších potřebách: „Dej nám dny pokoje.“ Pokoj, o nějž budeme prosit, nemusí být jen mír, ale také pokoj srdce, duše, pokoj v rodinách, na pracovišti... Budeme-li prosit s vírou aspoň tak malou, jako je „hořčičné zrnko“, milost Boží se jistě projeví.

Snad vše to, o čem jsme nyní rozmýšleli, ve svém životě zakusil i bl. Albert Marvelli. (str. 4–5) Mladík, jehož životním krédem bylo: „Nemůže existovat žádná střední cesta, nelze smířit Ježíše a ďábla, milost a hřích. Chci být celý Ježíš, celý mu patřit.“ Nebo jinými slovy: „Vytyčil jsem si cíl ... být svatým, apoštolem, pracovitým, čistým, silným ... Ach Pane, ty víš, že sám ze sebe nic nezmůžu ... Zcela spoléhám na tvou pomoc ... Chci tohoto cíle dosáhnout ... ke tvé větší slávě, abych se stal pokorným služebníkem duší, abych je dovedl k tobě ... abych miloval Boha a vykonal trošku dobra s pomocí předobré Panny Marie.“ Naplníme-li tato slova v životě i my, bude také o nás po smrti platit: (*jméno*), *dělník Kristův*.

Daniel Dehner

Jestliže Pán dnes promlouvá jen ke svým vyvoleným, znamená to, že jim chce dát nahlédnout důvěrně a hlouběji do pokladnice svých božských pravd. Zdá se, že jejich srdce jsou pro to právě zvláště připravena. Poznáváš to z prosby, s jakou se na Ježíše obracíš: *Dej nám více víry!* S takovou žádostí může být Pán spokojen: tentokrát nechtějí uspokojit pouhou zvědavost ani si zajistit přední místa v jeho království. Prosi o to, na čem i božskému Mistru nejvíce záleží. Pros Duha Svatého, aby i v tvé duši probudil hlad po opravdové víře.

Všimni si dobře, jak Pán odpovídá na jejich žádost. Především chce, aby jeho učedníci dokázali víru správně ocenit. V krátkém přirovnání, které ti může připadat až neuvěřitelné, představuje víru jako všemocnou sílu. I k tomu, co se ti jeví jako nemožné, by podle jeho slov dokonce stačila víra, která se jeví jako docela nepatrná. Divíš se tomu? Tvoje překvapení svědčí o tom, že ještě nemáš o víře, o jaké je tu řeč, správnou představu. Pán, který vidí až na dno tvé duše, chystá již nezbytné vysvětlení.

V tomto duchu vyslechni podobnost o služebníkovi a jeho pánu. Na první pohled by se ti mohlo zdát, jako by Ježíš chtěl předchozí výrok zamluvit jako nadsazený a přejít na jiné téma. Ale není tomu tak. Dar víry má totiž jeden jediný smysl, a to je služba Bohu a jeho oslava. Víra není něco jako čarodějná moc, která nám má umožnit dělat divy a senzace. Nejvyšší plod moci, kterou ti dává víra, je *možnost stát se Božím dítětem*⁽¹⁾. Předpokladem pro to, abys mohl konat *velké skutky*, je *věřit v Ježíše Krista*⁽²⁾, tedy *věřit jeho slovu*⁽³⁾, přijímat jako samozřejmost a bez výhrad skutečnost, že věci se mají skutečně právě tak, jak to říká a zjevuje Bůh, i když to někdy nedokážeš pochopit. I když musíš někdy *hledět na bezpráví a dívat se na souzení, zpusťování a násilí*, i když jsi svědkem toho, *jak povstávají hádky a rozléhá se svár*, nepochybuji o jeho slovu. Jakkoliv se ti zdá, že Boží slovo *prodlévá, čekej. Jistě se splní*.

Pokud se ještě díváš na Boha spíše jako na zálohu a poslední možnost, odkud můžeš očekávat zázračnou pomoc pro případ, že už si sám nevíš rady, nejen že tím urážíš jeho otcovskou lásku, ale jako bys přímo svazoval jeho dobrotivou moc. Je pro tebe připraven udělat mnohem větší divy a zázraky, které by ti ani na mysl nepřišly, ale

Dar víry

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pane, dej nám více víry!

to předpokládá, že věříš nejen v jeho všemohoucí moc, ale i v jeho nejlepší úmysly, které s tebou má. Jakmile bude i toto předmětem tvé víry, pak ti nebude zatěžko dát se zcela bezvýhradně do jeho služeb. Nebude to Bůh, který ti má posloužit, když se ocitneš v úzkých, ale budeš to ty, kdo slouží Bohu jako nástroj jeho všemohoucí dobroty a moudrosti. V prvním případě bys totiž myslel především na sebe a na své pohodlí, v tom druhém případě se chceš podílet na důvěryplném šíření Boží slávy.

Pranic se nemusíš obávat postavení *neužitečného služebníka*. Tvá „neužitečnost“ spočívá totiž v tom, že sotva můžeš při nejlepší vůli vymyslet něco lepšího a užitečnějšího, než co zamýšlí tvůj nejdobrotivější Otec. To nejužitečnější, co můžeš udělat, je uvěřit jeho lásce a zcela se jí odevzdat. Uvědomuješ-li si, že mu vděčíš za všechno, co jsi a co máš, že *bez něho nemůžeš činit nic*,⁽⁴⁾ budeš ho chválit za onen zázrak, že mu můžeš sloužit a milovat ho, což je mnohem více než přesadit morušovník z pevniny do moře.

V tomto duchu přijmi apoštolova slova: *Vybízím tě: oživ zase plamen onoho Božího daru*. Uvědom si, jaká je to důstojnost, být Božím nástrojem. Skutečnost, že si tě našel, že tě bere do své ruky, která by docela klidně mohla pracovat i bez tebe, je již samo o sobě tak velkou ctí a vyznamenáním, že nepotřebuješ pomýšlet na jinou odměnu, ani si na ni činit nároky. Čím více si uvědomuješ svou opravdovou neužitečnost, tím více tě musí udivovat, že si dokáže tak dobře posloužit i tak nicotným nástrojem. Ponižení, které pociťuješ při jeho podobnosti, má za cíl osvobodit tě od nepřiměřeného sebepřeceňování, které ti brání prožívat a ocenit hloubku jeho lásky, s jakou se tě ujímá. On sám se k tobě zachová ve skutečnosti zcela jinak než hospodář v jeho podobnosti: Opásá se, aby tě obsloužil sám sebou: to, co budeš jíst a pít, bude jeho vlastní Tělo a jeho Krev. Stane se tak nikoliv pro tvé zásluhy, nýbrž je to projev a důkaz až marnotratné nezištnosti jeho božské lásky.

Liturgická čtení

1. čtení – Hab 1,2-3; 2,2-4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!“ ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na souzení? Zpusťování a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodín odpovéděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení – 2 Tim 1,6-8.13-14

Milovaný! Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přítom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Duha Svatého, který v nás bydlí.

Evangelium – Lk 17,5-10

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“ Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši:

Dokončení na str. 5

Chceš-li se přesto bránit své *neužitečnosti*, máš jedinou možnost: *neostýchej se vyznávat veřejně* právě takového Pána a Mistra, nestyď se za to, že jsi jeho malou duší. To je *drahocenný poklad*, který ti byl svěřen. *Opatruj ho skrze Duha Svatého, který v tobě bydlí*.

Pojď, padni, klaň se před svým Pánem, neboť On je tvůj Bůh. Kéž bys dnes uposlechl jeho hlas!⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Jan 1,12; ⁽²⁾ srov. Jan 14,12;

⁽³⁾ srov. Jan 5,24; ⁽⁴⁾ srov. Jan 15,5;

⁽⁵⁾ srov. resp. Ž 95,6-7.

Blahoslavený Albert Marvelli

„Mám intenzivní touhu stát se svatým skrze život, který mi Pán vyhrazuje,“ zapsal si do svého deníku. Stačilo mu 28 let, aby se mu to podařilo.

Narodil se prvního jarního dne roku 1918 ve Ferrare zbožným manželům, kteří krom něj dali život ještě pěti dalším dětem. Byli dosti solidně zajištěni, a to díky otcovu zaměstnání – Alfredo Marvelli pracoval jako ředitel banky. To s sebou neslo i několikrát stěhování, z nichž asi nejdůležitější bylo to do Rimini v roce 1931, kde Albert začal docházet do salesiánské oratoře a stal se platným členem Katolické akce. Již tehdy se v něm roznítla touha po svatosti. „*Jak bych ho chtěl následovat,*“ povzdychl si, když uslyšel příběh bl. Pierra Frassatiho. Již tehdy naplno projevoval svou krásnou vlastnost, jednak vštěpenou mu rodiči, jednak i samostatně rozvíjenou a živenou, a sice starost o druhé lidi. Jistý čas žili Marvelliovi ve čtvrti obývané chudými rybáři a dělníky a jejich dům se stal místem, kam chodili potřební prosit o pomoc. Té se jim vždy dostávalo, a to i tehdy, když sami Marvelliovi měli zrovna hluboko do kapsy – po skonu živitele rodiny.

Albert měl však zájem hlavně o jejich spásu. Nebylo mu lhostejné, jak jeho okolí vnímá Krista, jak je apatické vůči Spasitelovu volání. Sám se mu snažil co nejbedlivěji naslouchat a nedělat nic polovičatě. Někdy v době dospívání si poznamenal: „*Nemůže existovat žádná střední cesta, nelze smířit Ježíše a ďábla, milost a hřích. Chci být celý Ježíš, celý mu patřit. Pokud jsem byl až dosud trochu nejistý, od teď už nesmím mít žádnou nejistotu; cesta je dána: všechno trpět, ale už nehřešit. Ježíši, raději zemřít než hřešit, pomoz mi tento slib dodržet.*“

Salesiáni si povšimli Albertova nadání i zápalu a jmenovali ho delegátem aspirantů, v osmnácti pak už předsedal farní pobožce Katolické akce. Denní účast na mši svaté pro něj byla samozřejmostí, což se týká i pozdější etapy jeho mladého života.

„*Vytyčil jsem si cíl,*“ můžeme číst v jeho deníku záznam z této doby. „*Cíl vznesený, úžasný, drahocenný, již dávno vytoužený, ale až doteď nedosažený: být svatým,*

apoštolem, pracovitým, čistým, silným. Ani na chvíli nebyt líným. Je to domyšlivé? Věřím snad, že jsem natolik silný, že se mi to podaří? Ach Pane, ty víš, že sám ze sebe nic nez můžu. Jsem největší ubožák na světě. Zcela spoléhám na tvou pomoc a ze své strany se budu snažit být co možná neaktivnější. Chci tohoto cíle dosáhnout ne pro-



Blahoslavený Albert Marvelli

to, abych byl lepší než druzí, ne proto, abych se na hřištníky díval spatra, ale ke tvé větší slávě, abych se stal pokorným služebníkem duší, abych je dovedl k tobě, abych byl jako sv. František, abych miloval Boha a vykonal trošku dobra s pomocí předobré Panny Marie.“

Pak přišel čas, kdy se měl rozhodovat, kam dál. Na námořní akademii ho kvůli špatnému zraku nevzali, přihlásil se tedy na boloňskou strojní akademii, kterou v roce 1941 zdárně dostudoval a získal inženýrský titul. Aby si přivydělal na studia, o prázdninách brigádníčil, ať už v závodech na zpracování řepy, nebo ve slévárně. Nenechával si ani zde ujít příležitost k činnému apoštolátu, projevoval přitom zájem i o tělesnou schránku svých spolupracovníků, obzvláště těch nejchudších, podvyživených a prací ztrhaných, a ne-

váhal kvůli jejich zdraví oslovit i ředitele slévárny. Mladší kolegy pak nabádal, aby chodili do salesiánské oratoře.

Když vypukla II. světová válka, Alberta narukování na frontu minulo, neboť uniformu již oblékali dva jeho bratři a díky tomu byl z vojenské služby vyvázán. Přesto absolvoval povinný výcvik. Ani v kasárnách v sobě nezapřel salesiánského misionáře. Seskupil kolem sebe členy Katolické akce z řad branců, modlili se spolu a navzájem se povzbuzovali ve víře.

Poté (prosinec 1941) byl Albert poslán do civilu. Uplatnil se jako technik u turínského Fiatu, kde však navzdory úspěšně se vyvíjející kariéře zůstal jenom do října roku 1942. Tehdy se vrátil do Rimini, aby podpořil ovdovělou matku (otec Alfredo zemřel v roce 1933) se dvěma nezletilými sourozenci. Zde ho v březnu roku 1943 zastihl povolávací rozkaz, na jehož základě se měl hlásit v kasárnách Dossón v provincii Treviso. Tam se mu podařilo takřka nemožné – dokázal změnit ducha kasárenského života, vojáci přestali klít, rouhat se a žít nevázaně. Vše díky Albertově příkladu a působnosti. Po několika měsících vojenské služby se mohl opět vrátit domů.

I když výraz domů je nepřesný. Rimini bylo bombardováním takřka zničeno, takže Marvelliovi, kteří přišli o dům, se museli přestěhovat na venkov do Vergiana. Zde se Albert vrhl do samaritánské činnosti, na kole či na oslu objížděl okolí, sháněl jídlo či léky potřebným, zejména raněným a četným utečencům, jichž zde rozhodně nebylo pomálu. V té době se stále ještě válčilo, ale Albert v důvěře v Boží Prozřetelnost a s růžencem v ruce unikal všem nebezpečím, nikdy se mu nic nestalo. „*Modlitba je největší útěchou ve všech pokušeních i nebezpečích,*“ říkával. Harmonie modlitby a konání byla v Marvelliho případě vůbec ukázková, jeho modlitba vyplývala z konání a současně k němu i vedla. Dobře věděl, že sebesthorlivější apoštol by bez modlitby neměl šanci na nějaký hluboký život.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Němci okupující Itálii od roku 1944 vyvázeli tamní obyvatelstvo na práci do Říše. Albert tehdy využil své perfektní znalosti němčiny k tomu, aby chránil své sousedy od deportace. Vstoupil proto do německé organizace *Todt*, v níž se mu skutečně dařilo před tímto osudem mnoho lidí zachránit. Dokonce otvíral zapečetěné vagóny vlaků čekajících na odjezd do Německa, ba i do koncentračních táborů a pouštěl na svobodu ty, kteří do nich byli nahnáni. Sám deportaci unikl jen díky tomu, že vlak, v němž seděl, se stal terčem ostřelování spojenců a nikam nedojel.

Po osvobození se mladý Marvelli zapojil i do veřejného života. Působil v nově jmenované městské radě a v roce 1946 kandidoval za křesťanské demokracie i v komunálních volbách (věřil, že prostřednictvím politiky může pomáhat na poli spravedlnosti a sociálním), vedl stavební komisi, která si rozhodně na nedostatek práce stěžovat nemohla, přijal biskupův návrh, aby stanul v čele vysokoškolsky vzdělaných katolíků. Další funkce přicházely postupně, v Rimini například založil *Diecézní dělnický odbor*, vyučoval na technické škole atd. Do toho si i v plném vytížení našel čas pomáhat těm, kteří by jinak zůstali bez jakékoli pomoci. Využíval k tomu i svého postavení člověka zodpovědného za ubytování civilistů. „*Chudí dostanou byt ihned, ostatní počkají,*“ říkával. Jak na něj pohlíželi ostatní lidé, dokresluje nejvýstižněji dnes těžko představitelný výrok jeho komunistického protikandidáta ve volbách: „*Má strana může klidně prohrát, důležité je, aby se starostou stal inženýr Marvelli.*“ Dobře totiž jako mnozí jiní pozoroval, že Albert naplňuje svou zásadu, že lepší než nechat si sloužit, je sloužit druhým sám.

Žil pro Boha a pro druhé. A byla to láska, která za tím stála. „*Bůh miluje. Láska je obětováním sebe samého. Bůh nám dal*

»Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře!«, poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: »Hned pojď a sedni si ke stolu?« Spíše mu přece řekne: »Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se ne-

najím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.« Děkuje snad tomu služebníku, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: »Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.«

vše, počínaje naším životem a životem všeho stvořeného. Bůh je Stvořitelem. Bůh miluje. Láska je vyjádřením sebe, projevováním sebe, umožněním dát se pochopit milovaným. Bůh je Zjevením. Bůh miluje. Milovat znamená připodobnit se milovanému. Bůh je vtělením. Bůh miluje. Milovat znamená spasit za jakoukoliv cenu milovaného a za milovaného umřít. Bůh je vykoupením. Bůh miluje. Milovat znamená toužit být neustále s milovaným. Bůh je Eucharistie.“

Albert Marvelli Boha miloval, proto se mu snažil připodobnit, toužil s ním být ustavičně. Piliří jeho duchovního života byly úcta k Panně Marii, již 8. prosince 1934 obětoval své srdce, a úcta k Eucharistii. Do deníku si zapsal: „*Jaké nové světy se přede mnou rozprostřely, když jsem kontemploval svátostného Krista! Ježíš do mne vstupuje ve svém božství i lidství, je ve styku s mou duší, rozvíhá ve mně má předsevzetí, je plamenem, který hoří a spaluje, a zároveň mě činí šťastným.*“

Do plnosti štěstí zde na zemi Albertovi chyběla už jen skutečnost, aby ta, do níž se až po uši zamiloval, opětovala jeho city. Marilena si ho vážila, měla ho ráda, leč jen jako přítele. Albert nakonec poznal, že není Boží vůlí, aby s ní spojil svůj život. Napsal jí tedy, že jeho láska k Bohu je příliš velká, než aby se bouřil proti jeho vůli. „*Miluji Tě tolik, že toužím jen po Tvém štěstí, a to i za cenu svých obětí a odříkání.*“

Nedostal už možnost čekat, zda jeho vysněná nezmění své rozhodnutí, či vymodlit si odpověď, zda jeho cesta nevede skrz svátostné kněžství. Dne 5. října

1946 ho při jízdě na kole srazil protijedoucí nákladní automobil Spojenců, jenž okamžitě z místa nehody ujel. Přestože byl Albert téměř okamžitě převezen okolo jedoucím trolejbusem do nemocnice, po dvou hodinách agonie skonal v náručí své matky.

Pohřeb probíhal o tři dny později. Loučilo se s ním celé Rimini, ba i vyznavači marxismu-leninismu, kteří vyvěsili transparent tohoto znění: „*Komunisté z Belariva se v úctě sklání, aby pozdravili syna, bratra, který po této zemi šířil tolik dobra.*“

Albertovy tělesné pozůstatky byly 5. října 1974 vyzdvíženy z původního hrobu na městském hřbitově (zpod náhrobku s inskripcí „*Albert Marvelli, dělník Kristův*“) a přeneseny do kostela sv. Augustina. Dne 5. září 2004 jej Jan Pavel II. prohlásil v Loretě za blahoslaveného.

Denní harmonogram bl. Alberta Marvelliho, jak si ho sám sestavil:

1. Ráno modlitba, a je-li to možné, tak i trochu meditace.
2. Každodenní návštěva kostela a co nejčastější přistupování ke svátostem. Ach, kdyby se mi podařilo přistupovat ke svátému přijímání každý den.
3. Pomodlit se každý den růženec.
4. Nevyhledávat žádným způsobem příležitost ke zlu.
5. Večer modlitba, meditace, zpytování svědomí.
6. Přemoci největší nedostatky - lenost, nestřídmost v jídle, netrpělivost, zvědavost aj.
7. Vyzývat o pomoc Ježíše ve všech obtížných okamžicích. Kdybych něco z toho nedodržel, uložím si pokání.

MCM s. r. o. vydala o bl. Marvellim knížku *Láska nikdy neodpočívá*. Je k dostání za 10 Kč. Kontakty pro objednávku najdete na str. 16.

Srdčně zveme na dvě DUCHOVNÍ OBNOVY na Svatém Hostýně s katolickým knězem východního obřadu P. Jiřím Pleskačem.

První proběhne ve dnech **27. - 30. 10. 2022** na téma „**0 mši svaté**“, začátek je ve čtvrtek 27. 10. v 19 hodin.

Druhá se koná ve dnech **6. - 11. 11. 2022** na téma „**Vnitřní uzdravení**“, začátek je v neděli 6. 11. v 19 hodin.

Přihlášky podávejte buď na telefonním čísle Matice svatohostýnské: 573 381 693, nebo na e-mailové adrese: matices@hostyn.cz.

Svátost pomazání nemocných - Boží pomoc v utrpení

Před pár měsíci navštívila jedna z našich sester⁽¹⁾ během svého pobytu u rodičů jejich 91letou sousedku Sigrid Mönchovou, která je – přiměřeně svému věku – slabá a často unavená, již dobře nevidí, ale je ještě mentálně bdělá a v docela dobré zdravotní kondici. Hned po pozdravu se paní Sigrid sestře svěřila: „Právě jsem dobrému Pánu Bohu řekla, že již více nemohu. A zeptala jsem se ho, proč mi nepomáhá a proč si mě už nevezme k sobě.“

Dlouhé roky žije paní Mönchová sama jako bezdětná vdova a právě v to ráno byla úplně skleslá. Ale na otázku naší sestry, zda již někdy přijala pomazání nemocných, se s doširoka rozevřenými očima na ni s hrůzou podívala a ustrašeně odpověděla: „A což je to se mnou už tak špatné?“

Takto anebo podobně reagují mnozí, když slyší o nabídce přijmout svátost pomazání nemocných; ať už jde o samotné nemocné, anebo o příbuzné. Ačkoli se paní Sigrid právě zeptala Pána Boha, proč si ji ještě nevezme k sobě, bylo to pro ni přece jen šokující, když si najednou uvědomila vážnost situace. V chápání mnoha lidí, především však starší generace, je tato svátost pro nemocné často vnímána jako „poslední pomazání“. Když ale sousedka pochopila, že pomazání nemocných není „poslem neodvratně se blížící smrti“,



ale že ji duševně a případně i tělesně posílí, že Bůh může skrze tuto svátost darovat dokonce uzdravení, ráda svolila, aby ji navštívil kněz. A co se stalo? Již za deset minut přišel pan farář a v průběhu dalších deseti minut se udály tři velké zázra-

ky milosti. Paní Sigrid Mönchová se totiž po dlouhých letech vyzpovídala a potom přijala pomazání nemocných a svaté přijímání. Nikde nám Pán Bůh není tak blízko jako ve svých svátostech. Nepotřebuje jich dlouhý čas, ale věřící, otevřené srdce a kněze, který v jeho jménu tyto božské milosti zprostředkuje.



Každoročně na Zelený čtvrtek, v den Ježíšovy poslední večeře, světlý biskup při mši svaté nazývané Missa chrismatis (mše svatá olejů) také olej nemocných, který se používá při svátosti pomazání nemocných. Je třeba ho odlišit od oleje katechumenů a křížma - tyto oleje se používají při křtu, bířmování nebo při kněžském svěcení.

Mladý pan farář Kamil a paní Sigrid se stali přáteli. A tak byla věkem poznamenaná žena nejen posílena Bohem a obdarována novou životní silou, ale ve svém knězi našla věrnou oporu, protože nyní ji pravidelně přináší svaté přijímání a obětavě ji pomáhá, kde jen může.

Nemocné uzdravujte!

Papež Řehoř Veliký v jednom ze svých kázání řekl: „To, co bylo na našem Spasiteli viditelné, to přešlo do jeho tajemství.“ (*Katechismus katolické církve*, 1115) A co nám Pán Ježíš zanechal? Evangelia jsou plná zpráv o tom, jak Pán uzdravoval nemocné, vždyť také proto ho láskyplně nazýváme nebeským Lékařem. Tento dar uzdravovat odevzdal Pán Ježíš apoštolům; a aby lidé mohli snadněji uvěřit jemu a jeho poselství, dokonce je pověřil: „Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, demony vymítejte.“ (Mt 10,7-8)

Během své misie zažili samotní apoštolové mocné Boží působení, které je povzbudilo a posílilo. Evangelista Marek nám o tom píše: „Vyšli a volali k pokání; vymítali mnoho zlých duchů, potírali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.“ (Mk 6,12-13)

Když je to potřebné pro spásu duše, nemocnému se pomazáním často uleví i tělesně, dokonce se dějí také zázraky uzdravení. Mohli bychom si položit otázku, proč Bůh neuzdraví všechny lidi.

Zde však vstupujeme do tajemství lásky, do tajemství spoluykupitelského utrpení. Pán sám „naše slabosti vzal na sebe a nesl naše nemoci“ (srov. Mt 8,17). Pán Ježíš jako Bohočlověk svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním odňal utrpení osten nesmyslnosti. Utrpení, které je samo od sebe bezcenné, proměnil svojí božskou láskou v utrpení vykupitelské. Od té doby každá nemoc, každé utrpení, které člověk sjednotí s utrpením Krista, nese v sobě spoluykupitelskou sílu a stává se pramenem milosti pro ty duše, které jsou ještě daleko od lásky k Bohu, svému Otci. Proto má utrpení obětované z lásky často větší hodnotu a lidí hlouběji sjednocuje s Vykupitelem, než by to mohl způsobit zázrak uzdravení.

Z vlastní zkušenosti však víme, jak těžké může být přijmout fyzické či psychické utrpení a láskyplně ho obětovat, vždyť jsme přece stvořeni pro štěstí. Právě proto potřebuje nemocný velkou vnitřní sílu od božského Lékaře, aby lépe snášel nepříjemnosti a těžkosti nemoci, aby ji dokázal nést v pokoji a bez rebelie a aby si zachoval odvahu a velkou důvěru v milosrdnou lásku nebeského Otce. Tuto sílu zprostředkovává svátost pomazání nemocných. Kromě toho se trpícím, pokud mu stav nedovoluje vyzpovídat se, ale v srdci lituje, odpouští nejen všední, ale dokonce i těžké hříchy, což znamená, že svátostnou milostí je duše vždy uzdravena a posvěcena. Zároveň víme, že oběť, kterou přinášejí nemocní, je pro církev velmi plodná.

Ve své službě nemocným to stále lépe chápali také apoštolové, proto Jakub povzbuzuje věřící své církevní obce: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší

círky, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14-15)

Pomazání nemocných – poslední pomazání – svátost umírajících

Díky Jakobovu listu víme o silné víře prvních křesťanů, kteří při nemoci zavolali starší (řecky *presbyteroi*), čili kněze, aby se nad nemocným modlili a pomazali ho olejem. Někteří byli fyzicky uzdraveni, jiní vnitřně posíleni a posvěceni. V průběhu následujících staletí se, žel, stále méně využívala tato vzácná nabídka milosti.

Biskup Jonas z Orléansu (818–843) si stěžoval, že mnozí křesťané z nevědomosti anebo nedbalosti opomíjeli přijímání pomazání nemocných a namísto toho chodili k věštcům a čarodějníkům. Biskupové proto v 9. století vyzývali, aby se tato svátost udělovala aspoň umírajícím, a při zpovědi a modlitbách za nemocné a umírající závazně začlenili do liturgie i pomazání nemocných. A tak se stalo, že se pro svátost pomazání nemocných začalo stále častěji používat označení *poslední pomazání* a tato svátost se téměř výlučně udělovala jen na prahu smrti. Pokud to bylo možné, přijal umírající i svaté přijímání jako tzv. *poslední pokrm na cestu*, latinsky *viaticum*, aby ho sám Ježíš mohl doprovodit k nebeskému Otci. Těmto třem svátostem, které se udělují jedna za druhou – svatá zpověď, pomazání nemocných a svaté přijímání – se začalo říkat také *svátosti umírajících*.

Od II. vatikánského koncilu a potom konkrétně vydáním apoštolské konstituce *Sacram unktionem infirmorum* papeže Pavla VI. z roku 1972 pomazání nemocných vstoupilo do povědomí kněží a věřících znovu v původní formě jako svátost pro nemocné. Vždyť v této svátosti chce Pán Ježíš přijít k lidem jako božský Lékař a chce je povzbudit – takže to není svátost v první řadě pro těžce nemocné a není pouze pro umírající.

Kdo může přijmout svátost pomazání nemocných?

Každý pokřtěný katolík, který v důsledku nemoci, nehody či pokročilého věku těžce trpí, může přijmout pomazá-

ní nemocných z rukou kněze (nebo biskupa). Také před operacemi anebo při psychických onemocněních, jako jsou např. těžké deprese, se doporučuje prosit kněze o tuto svátost. Když se stav nemocného zhorší, může se během jedné nemoci udělit pomazání dokonce vícekrát. „Je-li svátost nemocných udělována všem, kteří trpí těžkou nemocí nebo slabostí, tím spíše ji dostávají ti, kteří se

„Skrze milost této svátosti dostává nemocný sílu a dar spojit se mnohem důvěrněji s Kristovým utrpením: je jistým způsobem posvěcen, aby přinášel plody připodobněním k výkupnému utrpení Spasitele. Utrpení, následek dědičného hříchu, dostává nový smysl: stává se účastí na Ježíšově spásném díle.“ (KKC, 1521)

chystají opustit tento život,“ učí *Katechismus katolické církve* (KKC, 1523). Jelikož při každé svátosti koná sám Pán Ježíš a obdarovává duši, my křesťané jsme přesvědčeni, že svátostný úkon může působit i v případě bezvědomí umírajícího. Avšak tato svátost se neuděluje těm, kdo již zemřeli.⁽²⁾ Malým dětem, které ještě nedosáhly plného užívání rozumu, se obvykle pomazání nemocných neuděluje, jelikož tato svátost zahrnuje odpuštění hříchů, kterých se tyto děti ještě nepouštějí. Proto se těžce nemocným dětem uděluje svátost biřmování.⁽³⁾

Jak se uděluje pomazání nemocných?

Jak je to popsáno v Jakobově listě, po prosbě o odpuštění (pokud předtím nebyla vysloužena svátost smíření) vloží kněz na nemocného ruce a modlí se za něho o posilu a uzdravení. Pak dává znamení



ve formě kříže na čelo a říká: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svätého.“ A když olejem potírá dlaně pacienta, říká: „Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí.“ Při oleji, symbolu Ducha Svätého, nám spontánně přichází na mysl pět moudrých panen z evangelia, které měly dostatek oleje, to znamená Ducha Svätého – pravou lásku, aby mohly s rozžatými lampami vyjít vstříc ženichovi. Po modlitbě kněze a po pomazání olejem, které nemocnému uděluje Ducha Svätého, se na závěr přednese modlitba *Otče náš*. Je-li to možné, měl by nemocný po pomazání přijmout také svaté přijímání, aby tak mohl do srdce dostat skutečný lék božského Lékaře, s nímž se právě setkal ve svátosti pomazání. Vždyť Eucharistie je lékařem i lékem zároveň!

Kež bychom právě v dnešní těžké světové situaci opět častěji využívali tuto nabídku milosti, kterou nám církve předkládá! Může to být osobně pro mne, pro tebe anebo pro ty trpící lidi, kteří tuto posilu Ducha Svätého potřebují. K udělení svátosti pomazání nemocných je potřeba svobodné rozhodnutí, a proto je zvykem doporučovat, aby měl člověk u sebe písemnou informaci, kterou v případě vážné situace osobně a svobodně prosí o přítomnost katolického kněze, např.: *Prosím, v případě vážného zdravotního stavu zavolejte katolického kněze.*

*Z Vítazstvo Srdca 144/2022
přežil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili sestra z Rodiny Panny Marie, vydavatele časopisu *Vítazstvo Srdca*. [pozn. překl.]

⁽²⁾ „Avšak i po posledním výdechu umírajícího se ještě může udělit svaté pomazání, které působí s podmínkou, je-li jeho duše ještě v těle. Duše totiž neopouští tělo umírajícího s posledním výdechem, ale až později.“ (ThDr. František TOMÁŠEK: *Katechismus katolického náboženství*. Nakladatelství MICHAEL S.A. Frýdek-Místek, 2007/2009) [pozn. překl.]

⁽³⁾ Srov. *Kodex kanonického práva*, kán. 1005: „Při pochybnosti, zdali nemocný dosáhl užívání rozumu nebo zdali je nebezpečně nemocen nebo zdali je mrtev, se tato svátost uděluje.“ Jde o jednu ze tří svátostí uvedených do života s Bohem (iniciační svátosti jsou: křest, biřmování a Eucharistie). [pozn. překl.]

Žijeme proto, abychom zemřeli pro Ježíše

V Michalových očích jsou vidět slzy a jeho hlas se chvěje. Vypráví o svém dědečkovi Iszovi, kterého si pamatuje z dětství. Dědeček se dožil 110 let a je mimořádným svědkem víry v tajemnou moc Kříže a v Ježíšovo zmrtvýchvstání.

Iszo se narodil roku 1854 v křesťanské rodině žijící ve vesnici Kanak, v oblasti nazývané Tur Abdin, v jihovýchodním Turecku. V této oblasti žili hlavně Asyřané, jejichž mateřským jazykem je aramejščina. Víru v Pána Ježíše se jim podařilo uchovat právě přes oněch dva tisíce let navzdory neustálému pronásledování muslimy: arabskými chalífy, tureckými sultány i kurdskými sousedy. Mučednictví za víru v Krista se stalo neodlučitelnou součástí vědomí každého Asyřana. Tento národ přijal křesťanství v 1. století a od této chvíle až do současnosti byl přibližně každých 50 let podrobován krutému pronásledování. Iszo byl od samého dětství svědkem stínání hlav, rozsekávání těl a střelení svých rodáků, kteří šli s modlitbou a zpěvem na smrt. Jeden Kurd postavil několik asyrských mužů velebících Boha za milost mučednické smrti do řady a jednou salvou je všechny pobil. „Žijeme proto, abychom zemřeli pro Ježíše,“ říkával Iszo.

Jedné zimní noci vstoupily kurdské oddíly pod vedením Turků do vesnice Kanak, aby tam vyvraždily všechny křesťany. Iszo se schoval ve studni a pobýval tam tak dlouho, dokud neutichly všechny zvuky – křik umírajících i řev vrahů. Když mohl Iszo vylézt ze studny, byla už tma, ale i tak ještě rozpoznával všude ležící mrtvá těla. Ve vesnici žilo asi 150 křesťanských rodin, on ale nikoho živého nepotkal... Iszo šel skrz mrtvou ves a modlil se. Tu uviděl zkrvaveného muže a po chvíli krvácející ženu, která mu řekla: „Servali ze mě šaty a znásilnili mě.“ Iszo jí dal svůj plášť a řekl, že bude lepší, když budou hledat záchranu každý zvlášť.

Kde jsi, Bože?

Po rozloučení se zachráněnými z Kanaku šel Iszo od vesničky k vesničce, kde odjakživa bydleli Asyřané. Spatřil však jenom ruiny a mrtvá těla zavražděných... Konečně se dostal do vsi, kde žili lidé. Velmi ho to potěšilo, ale když uslyšel kurdštinu, pochopil,

že domy Asyřanů obsadili Kurdové. Neměl jinou možnost: další putování by pro něj znamenalo smrt z vysílení.

Dělal ze sebe kurdského pastýře hledajícího práci; nechal se najmout za bochníček chleba denně jako pasák ovcí. Svěřili mu ovce, mezi kterými poznal svoje vlastní zvířata, protože měly v uchu speciální zářez i znamení. Patřily však Kurdům, kterým teď Iszo musel sloužit.

Jednoho dne se však ve vsi objevil asyrský chlapec. Byl tak krásný, že ho muslimové nezabili, ale přikázali mu, aby Iszovi pomáhal pást ovce. Asyřan chlapec řekl, kým je a proč pracuje u Kurdů. Chlapec s pláčem vypověděl, jak muslimové na prahu domu usekli hlavy jeho rodičům... Dítě bralo Isza tak, jako by byl jeho otec. Oba se společně modlili a pásli ovce. Muž chlapce varoval, aby nikdy v přítomnosti muslimů nedělal znamení kříže, že by ho za to mohli zabít. Když jedenkrát chlapec nepřišel do práce, Iszo cítil, že se stalo neštěstí. Když se po pastvě ovcí vrátil do vesnice, ke své hrůze spatřil, jak tělo jeho přítele trhají psi... Chlapec měl kolem krku ovázanou šňůru. Iszo si domyslel, že kurdské děti uviděly, jak chlapec dělá znamení kříže, a proto mu zavázaly kolem krku šňůru a vláčely ho po zemi, až skončil...

Asyřan na kolenou prosil, aby mu dovolili pohřbit chlapcovo tělo. Zabijáci s tím souhlasili.

„Cožpak tváří v tvář tak velikému utrpení je možné ještě věřit v Boží lásku?“



Ruiny vsi Kanak

kladl si otázku Iszo a volal v modlitbě: „Kde jsi, Bože?“ Neuslyšel okamžitou odpověď... Nad chlapcovým hrobem se obracel k nebesům a zdálo se mu, že celý svět slyší jeho křik. Útěchou mu byla slova Pána Ježíše: „Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. (...) Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat. (...) Ve světě máte souzení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 15,18.20; 16,33)

Iszo nepodlehł pochybnostem a v každodenní modlitbě se odevzdával Pánu Bohu. Ptal se, proč nevinní lidé trpí, proč jsou křesťané pronásledováni a zabíjeni.

Muž po sedm let pracoval u Kurdů, kteří vyvraždili jeho rodinu a příbuzné. Nejednoho život dokázal za tu dobu zachránit. Pokud se mu podařilo vyslechnout, na kterou asyrskou obec se plánuje útok, běžel tam třeba celou noc, aby je upozornil na nebezpečí.

Zvláštní posláni

Když uplynulo sedm let, Iszo utekl do Sýrie, do obce Kabre Hevore (dnes Kah-tanijje), kde sídlili Asyřané, kteří ochotně přijímali rodáky, jímž se podařilo utéct před masakry v Turecku. Iszo se tam usadil; založil rodinu, vychoval děti a těžce pracoval. Mnoho se modlil; vyznačoval se velkým duchovním klidem, přejícností a ochotou pomáhat druhým. Všichni ho považovali za svatého. Zemřel náhle v roce 1940. Jeho tělo zavinuté do plátna bylo uloženo v kostele, dalšího dne se k pohřbu sešli příbuzní a známí z celého okolí.

Ráno kněz otevřel dveře kostela a davu přicházejících smutečních hostů se ukázal neuvěřitelný pohled: Iszo tam stál živý a přivítal všechny úsměvem. Vystrašení lidé utekli, ale za nějakou chvíli se vrátili, protože jim došlo, že se musel stát zázrak vzkříšení.

Iszo jim vyprávěl, že po smrti opustil svoje tělo a viděl, jak je zabalené do plátna přineseno do kostela. Po jisté době spatřil překrásný zjev Matky Boží, která ho ve společenství dvou

andělů vzala do nebe. Iszo říkal, že lidským jazykem není možné vylíčit to, jak je v nebi krásně a kolik štěstí tam je. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,9) Matka Boží mu rovněž ukázala peklo, jehož vzhled byl tak strašlivý, že Iszo o něm vůbec nechtěl dopodrobna mluvit. Vyzýval jenom k obrácení, k pokání a k setrvávání ve stavu milosti posvěcující, neboť v opačném případě hrozí člověku hrozná skutečnost věčné záhuby.

Když byl Iszo v nebi, nechtěl se již vracet do pozemského života, uslyšel však, že na zemi má splnit závažné poslání. Od Matky Boží obdržel úkol dávat lidem na vědomí, že v jejich utrpení se zjevobečňuje utrpení Ježíšovo. Nemají se bát, poněvadž Ježíš je stále s nimi spojený. V jejich utrpení a v mučednické smrti se totiž nově zpřítomňuje jeho umučení a smrt za spásu světa. Iszo říkal, že zlo je možné překonat jenom dobrem a nenávisť láskou. Je třeba nenávidět zlo i hřích, ale hříšníka milovat a modlit se za jeho obrácení. Asyřan také zdůrazňoval, že do nebeské radosti se jde jenom cestou kříže a utrpení. Když člověka potká jakékoliv utrpení, je ho třeba přijmout a odevzdat Ježíšovi. Tehdy se stane pramenem neuvěřitelných milostí. Zato však vzpoura proti Bohu způsobí, že utrpení člověka ničí a přivádí ho na cestu vedoucí do pekla. Iszo připomínal lidem, kteří k němu přicházeli, že Pán Ježíš jenom tehdy odpustí všechny hříchy, když oni ze srdce odpustí svým viníkům. Vybízal, aby se modlili za své nepřátele tak jako Ježíš na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34)

Iszo napomínal kněze, aby se mnoho modlili a odvážně hlásali evangelium. Předvídal různé události, které se uskutečnily.

Všichni viděli, že Iszo byl uchvácen láskou, jakou milují každého člověka Ježíš i Maria, a že proto hodně času věnoval modlitbě. Dennodenně přijímal Eucharistii a pravidelně se zpovídal. Čekal s touhou na den své smrti, poněvadž z vlastního prožitku věděl, jaké štěstí čeká lidi v nebi. Říkal, že největší tragédií člověka je setrvávání ve smrtelných hříších a neochota k obrácení. Vybízal lidi, co k němu přicházeli, aby se obrátili a šli za Ježíšem



Syrský kněz na zdevastovaném asyrském hřbitově

přítomným ve svátosti pokání a v Eucharistii. Nedá se vylíčit, jak velice příklad jeho života a to, co říkal, utvrzovaly ve víře pronásledované křesťany, kteří měli v paměti vyvražďování lidí!

Svou hlubokou, odvážně vyznávanou vírou a předpověďmi, které se vyplňovaly, Iszo vzbuzoval respekt i strach v místních muslimech.

Kdyby sám Hospodin nebyl při nás (Ž 124,1)

Iszo navštěvoval přátele pocházející z Kanaku. Zázračným způsobem se zachránilo asi 30 rodin, které odtud pocházely. Zázračně zachránění vyprávěli o rytířích v bílých šatech, kteří bránili masakrované Asyřany a dostávali je z centra nejprudších řeží. V letech 1914–1918 turecké i kurdské oddíly, nezřídka doprovázené německými oficíry, pobily přes



Opuštěné hroby, vesnice Ajn Wardo

750 000 Asyřanů. Za zázrak je možné považovat skutečnost, že v oblasti Tur Abdin dodnes Asyřané žijí. Iszo na vlastní oči viděl, jak Kurdové shodili ze skály do propasti asyrského kněze, a nic se mu nestalo. Otřesení vrahouni o tom utíkali povědět imámovi. Ptali se ho, zda náhodou Ježíš nezachránil svého služebníka. Imám je přísně napomenul a řekl, že islám je jediná pravá víra. Tehdy Kurdové odtáhli imáma na tutéž skálu a řekli mu: „Uvidíme, jestli tě Alláh taky ochrání“ – a hodili ho dolů. Imám nepřežil.

Křesťané ve městě Azah (dnes Ídil) byli jedni z mála, kteří se pokusili ubránit. Z pokolení na pokolení jsou mezi Asyřany připomínáni obránci tohoto města. Kurdské oddíly nemohly po tři měsíce město dobýt, poněvadž každý útok byl odražen silnou kanonádou zbraní postavených zřejmě poblíž kostela. Odpor byl překonán teprve po příchodu tureckých vojsk vedených německým důstojníkem. Když ten vpadl spolu s vojáky do kostela, spatřil tam modlící se dav žen a dětí. „A kde jsou ty vaše zbraně?“ zeptal se. Šokované ženy nevěděly, o čem mluví, poněvadž v celém městě nebylo jediného děla... Když to německý důstojník uviděl, obrátil se a později se stal knězem. Mezi Asyřany je dodnes ctěna Matka Boží z Azahu, která chránila národ prosící o záchranu.

Míjela léta; Iszovi bylo sto let, byl při síle, plný radosti ze života a dobré mysli. Denně chodil do kostela, modlil se nahlas a zpíval žalmy, což je nepředstavitelné v muslimských zemích, kde je veřejná modlitba nemuslimů zakázaná nebo se trestá smrtí. Všechno, zač se modlil, se splnilo, kromě prosby za vlastní smrt. Lidé dokonce začali říkat, že Iszo nikdy nezemře. On ale vůbec nechtěl zůstat na zemi, protože již poznal chuť nebe. Pozemská mise Asyřana skončila v roce 1964, když mu bylo 110 let. Tehdy Iszo prošel skrze bránu smrti do radosti nebe. Ve svém životě na zemi jednal tak jako člověk z evangelia, který když našel největší poklad ukrytý na poli, „z radosti nad tím šel, prodal všecko, co měl, a koupil to pole“ (srov. Mt 13,44). Tím největším pokladem je pro každého z nás zmrtvýchvstalý Ježíš, vítěz nad smrtí, peklem i satanem.

*Z Milujcie sie! 2/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Nebe nad močály (13)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

DRUHÁ ČÁST

Cesta na svobodu

Po rozmluvě s biskupem Blandinim bral Alessandro ostatních dvaadvacet roků vězení uvědoměle jako smír a pokání. Ale po čtyřech letech vypukla světová válka a ve vězení nastal veliký hlad. Alessandro přechází tyto smutné roky slovy: „O tom raději nemluvmé.“

Roku 1919 ho přeložili na Sardinii. Tam měl nad sebou velmi laskavého ředitele, který to s ním myslel dobře. Alessandro směl pracovat venku na poli. Pod nohama měl zem, které dobře rozuměl, nad sebou modrou oblohu. Mohl dýchat vůni přesycený vzduch. Dorážel k němu mořský vánek.

Jeho srdce se mezitím upevnilo. Už nebylo vzdorovité, neboť mělo jistotu, že se vrátí k důstojnému životu. Myšlenka, že se k němu sklání nekonečná láska Boží a odpouští mu, vedla ho cestou k dobru. Otevřelo se mu zase nebe jeho dětských roků. Marietta, od které kdysi slyšel věčné pravdy, chodila už na věčnosti, ve světle, mezi liliemi po nebeských nivách. Andělé, zvláště archanděl Gabriel, který první přednesl Ave, a Alessandro ho dobře znal, a Matka Boží, ke které se každého večera modlil na rozkaz Mariettin, Spasitel, který i dnes chodí za ztracenou ovečkou, Bůh Otec v nepopsatelné slávě, Duch Svatý, o kterém Marietta hovořila, že je v každé pozemské kráse, ve vůni květin i v lidských srdcích, to všechno mu bylo známým světem, jako to bývalo kdysi. Snad to byl právě Duch Svatý, který k němu mluvil v duši a nabádal ho stále a stále k dobrému. Jeho cela už nebyla taková těsná. Duše se povznášela do nebe. Vždycky se mu to však nedařilo. Ale co říkal osamělý vězeň v modlitbě, to slyšel věčný Bůh ve své slávě. „Všecko zase napravím. Pane Bože, věř mi to. Budu splácet svůj zločin, jak jen budu moci.“ Podobně se modlil ve dne i v noci. Zajímavý vězeň. Je takový poslušný, snaživý a přitom bystrý. Zdá se, že je i zbožný. Jak se

mohl jen stát vrahem? Ředitel jednoho dne velice užasl, když se mu Alessandro postavil na odpor. Chtěl ho totiž jako řemeslníka přeložit do stolařské dílny, neboť si všiml, že se v tom Alessandro celkem dobře vyzná. Odkoukal to svého času od otce. Když se vězeň dozvěděl, že má jít z pole do nízké místnosti, vzepřel se. Zavřeli ho do cely a za trest ho spoutali řetězy. Deset dní byl takto zcela sám. Později o tom vypravoval: „Nechtěl jsem jít do dílny, neboť mě to tam dusilo. Byl bych tam umřel.“ Když si trest odpykal, ředitel si ho zavolal. – „Co tě to napadlo takhle se chovat?“ – „Nemohu být v místnosti bez čerstvého vzduchu,“ odpovídal Alessandro, „jsem sedlák a od malička pracuji na poli.“ Byl to výkřik největší tísně. Ředitel mu porozuměl: „Tak dobře, můžeš jít zase na pole.“ Alessandro s radostí zvedl ruku, ale pro sebe si myslel: „Marietto, ty ses za mě modlila a osvobodila mě. Všeccko se obrátilo k dobrému.“

* * *

V roce 1924 dostal Alessandro písmeno „S“ na rukáv jako znamení, že se mu může důvěřovat. Byl na to hrdý. Jednoho dne mu řekli, že se mu odpouštějí tři roky



vězení. Bude, pravda, i nadále pod dozorem, i když bude kdekoliv. Dne 9. března 1929 byl propuštěn. Měl čtyřicet sedm roků. Po sedmadvaceti letech uvěznění byl znovu na svobodě. Ptáčku, le! Vydechl si. Odpustili mu tři roky pro dobré chování.

Ale kam? Co se svobodou? Kde jsou jeho bratři a sestry? Kde je matka Assunta, kde? Najednou se mu svět zdál prázdný.

Ze Sardinie do Itálie plul Alessandro lodí. Moře ho zdravilo známým šumem vln, nárazy vody na loď, svou nekonečnou šířkou a odrazem modrého nebe v azurových vodách. Dul vítr. Měl slanou příchut'. Divoce a hněvivě se hnál po široké vodní hladině. Pod jeho nápozem se zdvihaly vlny. A právě tak to vypadalo v Alessandrově srdci. I to bylo plné nepokoje. Zdálo se mu, že mu moře rozumí lépe než lidé. Ale ten, který stvořil moře, jistě rozumí i rozbouřené duši. Potom voda oddychovala tiše pod hvězdnatým nebem. Alessandro se modlil za klid své duše. Po italské pevnině šel pěšky. Konečně dorazil na místo svého dětství, v Marca d'Ancona ve východní Itálii. Jestlipak žije jeho nejstarší bratr Petr? On to byl, který mu kdysi zachránil život. Bez váhání se svého bratra ujal a zprostředkoval mu práci na poli u pana Artura Pauliniho. To všecko se samozřejmě dostalo do jeho srdce. Alessandro při pohledu na kostel v Anconě vzpomínal. Ve vězení mohl přistoupit jenom jednou za rok ke svátostem. Na takového zločince se tehdy neslušelo, aby přijímal Boží Tělo častěji. Když se nyní vzpomínal v Anconě, řekl mu kněz salesián: „Přistupovat ke svatému přijímání jednou za rok je málo. Tělo bez jídla zeslábné. Ale i duše potřebuje posilu. Nezapomínejte, že Kristus Pán je Chléb života.“ Od té doby se Alessandro odvážil ke sv. přijímání dvakrát do roka, potom častěji. Eucharistický Spasitel uklidňoval a posiloval jeho duši. Nabýval stále větší jistoty a snažil se, aby přinášel smír za sebe a za všecko zlo ve světě. „Jen ne hřích,“ říkala často Marietta. A on viděl, jak se všude tlačí příležitost ke hříchu. Vzpomíná, jak mu matka Assunta vyčítala, když si z časopisu vystříhoval herečky a tanečnice příliš světácké. Teď ale viděl v časopisech mnohem horší příležitost ke hříchu. Ve filmech a časopisech se podávají láka-

Kardinál Parolin nunciùm: Svěřme svou modlitbu za mír Marii

vým způsobem vášnivá dobrodružství, cizoložství a kdejaké zločiny. Vzpomněl si na slova nettunského arciděkana: „Zlé srdce dělá všechno zlé.“ Alessandro se zamyslel nad svými novými zkušenostmi. Uvědomil si i to, že i když je venku z vězení, není přece jen zcela svobodný. Byl stále pod dozorem, nesměl vstoupit do hostince, do veřejné místnosti, nesměl se zúčastnit veřejného shromáždění, a co pro něj bylo nejtěžší, nesměl se zúčastnit ani mše svaté ve veřejném chrámě. Jednoho dne ho stihlo neštěstí. Kola vozu vzala život bratrovi. Tomu, který ho přijal a který byl k němu tak dobrý. Alessandro zase nevěděl, kam se podít, i když si ho jeho zaměstnavatel chtěl ponechat. Stále silněji a silněji ho cosi pobádalo, aby vyhledal matku Assuntu. Dozvěděl se, že je kuchařkou na faře v Corinaldē.

Byl Štědrý večer 1937. Už brzy večer zaklepal kdosi na dveře fary v Corinaldu. Assunta otevřela. Před ní stál zavalitý holohlavý člověk a pomalu k ní zdvihal oči. Tento pohled ona poznává. „Matko Assunto, znáte mě?“ – „Ano, synu můj.“ Na jeho tváři viděla stopy dlouhého vězení. Alessandro hovořil traslavým hlasem: „Odpustíte mi?“ – „Marietta ti odpustila a její matka by ti neměla odpustit? A když ti odpustil Bůh, chce jistě, abychom ti odpustili i my. Pojď dále.“ A tak branou této veliké lásky vstoupil Alessandro do světla Vánoc. Pan farář ochotně svolil, aby mu Assunta dala najist. Sedl si k němu ke stolu a dali se do řeči.

„Matko Assunto, kdy jste odešli z Ferriere?“ – „Ach, Alessandro, jak jsem mohla zůstat v tom bytě a v těch světnicích bez mého miláčka? Neměla jsem peníze, abych se s pěti dětmi odstěhovala, ale lidé byli ke mně dobří. Římský farář Romolo Alegrini se mne ujal a pozval mě, abych i s malými dětmi přišla do Říma. Ersilii dal do výchovného ústavu bosých sester. Vždyť víš, že malá měla sotva dva a půl roku. Důstojný pán Alegrini nám pomohl, že jsme se dostali do Corinalda. Tam se nás ujal hrabě Brunori. Tak nám Marietta vždy pomáhala. Poslala nám do cesty dobré lidi. Starala se z nebe o svou maminku.“

Alessandro cítil, jak se mu slzy tlačí do očí. Matka Assunta však vypravovala dále: „Když bylo Terezce půlčtvrta roku, dostala se k františkánkám Panny Marie

Večer 8. září 2022, v den oslavy Narození Panny Marie, se v mimořádném prostředí Sixtinské kaple konaly nešpory s papežskými zástupci, kteří se právě nacházeli ve Vatikánu na svém pravidelném tříletém setkání. Státní sekretář kardinál Pietro Parolin ve své homilii zdůraznil zvláštní pouto mezi Pannou Marií a nunciem, kteří nezastupují sami sebe, ale církev a papeže. Jí, Královně míru, Parolin svěřil modlitbu za mír.

Při nešporách, které zakončily druhý den vatikánského setkání papežských představitelů, státní sekretář kardinál Pietro Parolin na začátku své homilie uvítal, že středem večerní modlitby je „Matka Kristova podle těla a naše Matka duchovní“. Pokračoval: „Nesmíme se bát pěstovat k ní něžnou synovskou oddanost, nikdy není dost slov o Marii, nikdy není dost lásky k ní.“ Kardinál citoval větu kardinála Ratzingera, který vzpomínal, jak měl v mládí výhrady k některým starobylým formulím o Marii: „Zdály se mi přehnané, nyní chápu, že jsou to pravdy, které jsou dnes platnější než kdy jindy.“

Modlitbě byli přítomni kardinálové a biskupové, kteří zastupují papeže v různých částech světa, a s nimi vedoucí dikasterii římské kurie, představení státního sekretariátu a stálí pozorovatelé bez biskupského statutu.

Chceme-li být křesťany, musíme být mariánští – řekl kardinál Parolin – musíme uznat vztah, který spojuje Marii s Ježíšem. „V Marii je vše zaměřeno na

Ježíše.“ Řekl, že kdyby účta k Marii odváděla člověka od Ježíše, musel by ji odmltnout, ale opak je pravdou. Je třeba milovat Boha. Svátý Ludvík de Montfort, tak drahý Janu Pavlu II., byl o tom přesvědčen. Tato jednota Marie s Ježíšem nabývá dnes zvláštního významu, zdůraznil kardinál, protože slavnost je oslavou Narození Panny Marie, ale jejím pravým významem je Vtělení Slova. Proto se vlastně narodila Maria. A „tato charakteristika dnešního svátku je pro nás obzvláště důležitá“, zdůraznil státní tajemník, „protože i my jsme ve svém poslání všichni navzájem příbuzní.“

Papež František v roce 2019 řekl, že nuncius nezastupuje sám sebe, ale církev a zejména Petrova nástupce v dané oblasti. „Podobni Marii jsme povoláni ji milovat, napodobovat a napodobovat její ctnosti,“ ona je „vzorem ve víře a lásce.“ Učí nás být silnými a milosrdnými. Kardinál Parolin poté vyzval všechny přítomné, aby se na Mariinu přímluvu modlili za mír: „V tomto neklidném světě dej nám dny pokoje.“ A také v této péči o celý svět vidí kardinál Parolin zvláštní pouto mezi papežskými představiteli a Marií, protože, jak řekl, nunciuvi leží na srdci dobro celého národa. Při vzpomínce na všechny situace konfliktů, těžkostí a pronásledování, o kterých víme, že dnes existují, kardinál uzavřel: „Opakujeme Marii: Dej nám dny pokoje.“

Podle www.vaticannews.va/cs/html

v Grotta Ferrata. A pomysli si, vstoupila k nim a dnes se jmenuje sestra Marie od sv. Alfréda. Tak se stalo, že jsem neměla u sebe ani jedno z dětí. I chlapci si našli zaměstnání mimo domov. A tak jsem tedy tady. Pan farář mi nabídl, jestli bych nechtěla u něho vařit. Jsem šťastná, že mohu sloužit kněžím. Jsou tu čtyři kněží, a tak mám práce dost. Vždycky jsem si vroucně přála zemřít u kněze. A teď mluv něco ty.“

„Ach, matko Assunto, co má vyprávět ubohý vězeň? Byly tam mříže, slzy, výčitky svědomí. Ale Marietta mě obrátila. Pomohla mi.“ Potom vypravoval o liliové zahradě. Jeho oči se přitom rozšířily

a zářily. „Odpustila mi, četl jsem o tom a slyšel o tom.“

„Sama jsem to od ní slyšela,“ řekla Assunta, „opakovala to několikrát, i tehdy, když už byla na smrtelné posteli. A pannu arciděkanovi povídala: V nebi ho chci mít vedle sebe.“

Alessandro plakal, až mu to škubalo rameny. Potom řekl prosebně: „Vypravuj mi, jak Marietta zemřela.“ A matka Assunta, hledíc na plačícího vraha, vypravovala o dojmavé svaté smrti svého dítěte. „Neplač, Sandro, neplač. Podívej se, Marietta nyní z nebe pomáhá lidem. Vyprošuje zdraví tolika, kteří k ní putují do Nettuna. Volá zbloudilé, obrací hříšníky.

Kněží passionisté to všechno zaznamenávají. Můžeš si to přečíst. Ale nač? Vždyť i s tebou udělala zázrak, přivedla tě zpět k Pánu Bohu, pravda?“

Svatá noc uplynula při hovoru a vzpomínkách. Jako kdyby Marietta sama trávila s nimi tento krásný Štědrý večer. Najednou se rozhlaholily zvony a volaly na půlnoční. Alessandro kráčel osvětleným a ozdobeným kostelem jako ve snu. Věříci si všimli, že vedle Assunty klečí kdosi neznámý. Oba pak přistoupili ke svatému přijímání. Marně si lámali hlavy, kdo to je. Odpuštění a láska spojovala ty dva s Kristem v Eucharistii.

* * *

Alessandro stál u hrobu svého bratra Petra. Dlouhé ruce mu visely podle těla. Stál tu nerozhodný jako noční pták ve světle. Kam se má obrátit? Když vyšel ze žaláře, svět mu připadal cizí. Věru, lepší by bylo, kdyby ho nechali za mřížemi. Jak dobře mu bylo u matky Assunty! Věru, jako doma! Tím opuštěnější si připadal teď, když už několik týdnů bloudil bez domova. Občas pracoval v Osime. Assunta mu poradila, aby šel ke kapucínům do Amandoly a pokusil se najít u nich přístřeší. Teď se tedy přišel rozloučit s bratrem. Napadla ho myšlenka, jaký smysl má jeho život a proč se má takto trápit. Ale vnitřní hlas mu jasně říkal: „Alessandro, musíš odpykat svoji vinu a usmířovat.“ Zarmoucený se vydal na cestu. Kapucíni ho přijali laskavě za sluhu. Tu se mohl vedle práce nerušeně věnovat i modlitbě. Úplně se vzdal myšlenky na manželství a rodinu. Nechtěl, aby se jeho vina a hanba dědila.

V klášteře našel nový domov. Kapucíni začali říkat „naš Alessandro“. Ach, jak mu bylo při tom dobře! Ale toto štěstí netrvalo dlouho. Zase přišla zkouška. V klášterní zahradě pracovali i dva starci. Představený je doporučil do starobince. Alessandro by se tak byl stal hlavním zahradníkem. Ale jeden ze starců nechtěl o starobinci ani slyšet. Schoval si proto 400 lir a spustil pokřik, že mu je někdo ukradl. Představený přesto poslal oba do starobince. Ale kdo ukradl těch 400 lir? Přišla policie a udělala domovní prohlídku. Když se dověděli, že Alessandro seděl sedmadvacet roků ve vězení, vzali ho do vyšetřovací vazby. Zase byl za mřížemi.

Ale za čtrnáct dní při nové a důkladné prohlídce se peníze našly. Dobré jméno Alessandro bylo zachráněno, ale on byl zničený. UVědomoval si, že už nikdy nebude moci ze sebe setřást potupu krvavého zločinu a získat si důvěru lidí.

„Vrah! Vrah!“ – Tak to za ním volalo ve dne v noci. Jeho duchovní otec P. Alois ho chtěl z toho vyvést a dodat mu sebe-důvěry. „Alessandro, nezapomínej, že chceš přinášet náhradu. Proto musíš pokorně a ochotně přijímat pokořování od lidí. V očích Božích jsou to příležitosti, při kterých se máš dostat výše. Či se nechceš dostat k Marii do nebe?“ – „Ó ano, chci!“

A láska Boží mu podávala pomocnou ruku. Právě tehdy se měl Alessandro předsvědčit, že je důležité, aby ještě žil. On, který chtěl připravit Mariettu o čest, měl jako hlavní svědek svědčit při procesu blahověření a potvrdit její čest na věčné časy.

Už v roce 1925 vypravoval papež Pius XI. poutníkům z Nettuna, že dříve, než odešel za nuncia do Polska, vyprošoval si u hrobu Marie Goretti pomoc pro tento nový úřad, a už tehdy říkal, že by si přál, aby Marie Goretti byla postavena za vzor mládeži celého katolického světa. V roce 1925 se Pius XI. obrátil bez jakéhokoliv popudu na svého sekretáře s otázkou: „Jak to stojí s Marií Goretti? Je už započatý proces blahověření? Kdo se toho ujme?“ Nato byl bez meškání započat diecézní proces. Po něm následoval v roce 1938 proces apoštolský. Když měl být Alessandro vyslýchán jako hlavní svědek, připomenuli mu, že jako přísežný svědek musí mluvit pravdu. Odpověděl: „To je moje povinnost.“ A nijak se nešetřil a nebral na sebe ohled. I když si byl vědom, že se celý svět doví o jeho ďábelských skutcích, vypovídal strašnou pravdu. Například řekl toto: „Nebylo na ní vůbec takové krásy, která by byla dráždila. Nikdy ani úsměvem ani slovem ani nějakým znamením nedala podnět, abych si mohl myslet, že by podporovala mou vášeň. Pokušením z mé strany vždycky odporovala.“

„Měl jste v úmyslu si ji vzít?“ – „Ne, na to jsem nikdy ani nepomyslel. Nechtěl jsem nic jiného, jen ji svést, nebo ji zabít, když mi nebude po vůli. V těch okamžicích jsem si byl dobře vědom, že hřeším a že chci Marii učinit spoluvínikem. Zabil jsem ji jen proto, že mi odporova-

la. I ve své smrtelné úzkosti myslela na moji duši. Ano, já sám jsem vinen. Marie Goretti je skutečnou mučednicí. Často, když jsem nemohl v noci spát, myslel jsem si: Jsou-li v nebi mučednice, pak je ona jednou z nich. Soudím podle toho, co jsem jí učinil.“

Když to Alessandro všecko vypověděl, těšilo a uspokojovalo ho vědomí, že aspoň opravil falešné výpovědi, které pronesl proti Mariettě před soudem po vraždě.

* * *

Zatímco probíhal proces blahověření, vypukla druhá světová válka. Nettuno bylo ohroženo. V roce 1943 kotvila v netunském přístavu část loďstva. Z obavy před bombardováním přenesli Mariiny ostatky do Říma. Na přípravách k blahověření pokračovali. Mezitím nastoupil na papežský trůn Pius XII. Blahověření bylo stanoveno na den 27. dubna 1947. Do Říma měl jet i Alessandro v doprovodu P. Aloise. Sám by se nebyl odvážil. Ale nebyla to vůle Boží. Alessandro vypravoval o tragické události, která mu to tehdy znemožnila.

„Prosil jsem pátera Aloise, aby šel se mnou do Říma. Sám osobně i z ohledu na mě se z toho velice těšil. Den před blahověřením byl v Ascoli. Večer odešel do poutního chrámu Panny Marie v Ambro do svatyně, o kterou se staral už celé roky. V klášteře byl sám s kostelníkem. V noci se jim tam však vloupali zloději. Polekaný kněz volal o pomoc. Kostelník udělal poplach a zloděje zahnal na útěk. Kněz se schoval v jedné místnosti v přízemí, ale kostelník o tom nevěděl. Když se situace uklidnila, kněz vyšel z úkrytu. Kostelník uviděl ve tmě postavu, myslel, že je to zloděj, a střelil. Kněz byl zasažen a smrtelně raněn padl na zem. Když umíral, uklidňoval svého nedobrovolného vraha.“ Když se o tom Alessandro dověděl, byl tak skličovaný, že se vzdal cesty do Říma. Den blahověření strávil v modlitbě a ve smutku v Ascoli.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: *Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk. (Kniha je vyprodaná.)*

Láska, která se dává až do konce

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

nezneužívá našich potřeb, nikdy nevyužívá našich slabostí, aby získal větší vliv pro sebe. On nás nechce svádět podvodem a nechce rozdávat laciné radosti, nemá potřebu zástupů. Neuctívá čísla, nehledá konsenzus, není modlářem osobního úspěchu. Naopak se zdá, že ho znepokojuje, když ho lidé následují s euforií a lehkomyšlným nadšením. A tak místo toho, aby se nechal přitahovat lákadly popularity – protože popularita fascinuje –, žádá všechny, aby pečlivě rozlišovali důvody, proč ho následují, a důsledky, které z toho plynou. Mnozí z tohoto zástupu možná následovali Ježíše proto, že doufali, že bude vůdcem, který je vysvobodí od nepřátel, který získá moc a podělí se o ni s nimi, nebo že zázraky vyřeší problémy hladu a nemoci. Člověk může jít za Kristem z různých důvodů a některé z nich, jak musíme uznat, jsou světské: za dokonalým zbožným zdáním se může skrývat pouhé uspokojování vlastních potřeb, snaha o osobní prestiž, touha hrát nějakou roli, mít věci pod kontrolou, touha obsadit prostor a získat privilegia, snaha získat uznání a podobně. To se dnes děje mezi křesťany. To však není Ježíšův styl. A to nemůže být styl učedníka a církve. Pokud někdo následuje Ježíše s těmito osobními zájmy, vydal se špatnou cestou.

Kristus vyžaduje jiný postoj. Následovat ho neznamená stát se členem panovníckého dvora nebo se účastnit triumfálního průvodu, ani získat životní pojistku. Naopak, znamená to také „nést kříž“ (Lk 14,27): stejně jako on brát na sebe břemena vlastní i břemena druhých, dělat ze života dar, ne vlastnictví, trávit ho napodobováním velkorysé a milosrdné lásky, kterou k nám chová on. Jsou to volby, které zavazují celou existenci, a proto Ježíš chce, aby učedník před tuto lásku nic nepostavil, ani ty nejdražší city a největší majetek.

Abychom to však dokázali, musíme se dívat více na něj než na sebe, učit se lásce, čerpat ji od Ukřižovaného. Tam vidíme tu lásku, která se dává až do konce, bez míry a bez hranic. Mírou lásky je milo-

vat bez míry. „My sami,“ řekl papež Luciani⁽¹⁾, „jsme předmětem věčné Boží lásky.“ (Anděl Páně, 10. září 1978) Věčné: nikdy neopustí náš život, svítí na nás a osvětluje i ty nejtemnější noci. A tak jsme při pohledu na Ukřižovaného vyzváni, abychom žili podle této lásky: abychom se očistili od svých zkreslených představ o Bohu a od své uzavřenosti, abychom milovali jeho i druhé v církvi i ve společnosti, i ty, kteří nemají stejné smýšlení jako my, dokonce i naše nepřátele.

Milovat i za cenu kříže, oběti, mlčení, nepochopení, osamělosti, překážek a pronásledování. Milovat tímto způsobem, a to i za tuto cenu, protože – jak řekl blahoslavený Jan Pavel I. – chceš-li políbit ukřižovaného Ježíše, „nemůžeš si pomoci, ale musíš se naklonit ke kříži a nechat se bodnout trnem z koruny, která je na hlavě Pána“ (Generální audience, 27. září 1978). Láska až do konce, se všemi jejími trny: ne polovičaté věci, pohodlí nebo poklidný život. Pokud nemíříme vysoko, pokud neriskujeme, pokud se spokojíme s voňavou růžovou vírou, jsme – jak říká Ježíš – jako ti, kdo chtějí stavět věž, ale nemají k tomu dobře spočítané prostředky; „položí základy“ a pak „nejsou schopni dílo dokončit“ (Lk 14,29). Pokud ze strachu, že ztratíme sami sebe, přestaneme dávat sami sebe, necháme věci nedokončené: vztahy, práci, svěřené povinnosti, sny, a dokonce i víru. A pak skončíme s polovičatým životem. A kolik lidí žije polovičatě! My také! Tak často jsme v pokušení žít polovičatě – žít, aniž bychom udělali rozhodující krok – to znamená žít polovičatě – bez rozletu, bez rizika pro dobro, bez skutečného závazku vůči druhým. Ježíš nás žádá: žijte podle evangelia, a budete žít život ne polovičatě, ale naplno. Žijte evangelium, žijte život bez kompromisů.

Bratři, sestry, dnešní nový blahoslavený tak žil: v radosti evangelia, bez kompromisů, milující až do konce. Ztělesňoval chudobu učedníka, která spočívá nejen v odpoutání se od hmotných statků, ale především v překonání pokušení stavět se do středu pozornosti a hledat vlastní slávu. Naopak, po vzoru Ježíše byl tichým a po-

Modlitba za mír a pokoj ve světě, v rodinách i v každém lidském srdci

Růženec 24 hodin

Růžencové Bratrstvo blahoslavené Panny Marie a sv. Dominika si dovoluje pozvat všechny lidi dobré vůle k modlitební iniciativě **Růženec 24 hodin**, která se bude konat **ve dnech 6. – 7. října 2022 v klášterním kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie v Olomouci**.

Přidejte se k nám i Vy v modlitbě **za mír a pokoj ve světě, v rodinách, i v každém lidském srdci**. Tato čtyřicetihodinová modlitba bude zahájena ve čtvrtek 6. října slavnostní mší svatou v 18 hodin a zakončena bude v pátek 7. října v den památky Panny Marie Růžencové.

„Svatá Matko a neporušená Panno,
Královno posvátného růžence,
kéž všichni, kdo slaví tvou svatou památku
a v modlitbě posvátného růžence
se s vírou obrací k tvému Synu,
mocně pocítují, že jim pomáháš.“

korným pastýřem. Považoval se za prach, na který Bůh ráčil psát (srov. A. LUCIANI/GIOVANNI PAOLO I., *Opera omnia*, Padova 1988, sv. II, 11). Proto řekl: „Pán nám tolik doporučoval, abychom byli pokorní. I když jste vykonali velké věci, řekněte: Jsme neužiteční služebníci.“ (Generální audience, 6. září 1978)

A papež Luciani dokázal s úsměvem předávat dobrotu Boží. Krásná je církev s radostnou tváří, s klidnou tváří, s usměvavou tváří, církev, která nikdy nezavírá dveře, která nezatvrzuje svá srdce, která si nestěžuje a nechová zášť, není rozzlobená – církev, která není rozzlobená –, není netrpělivá, neprezentuje se zachmuřeně, netrpí nostalgií po minulosti tím, že by propadala zpátečnictví.

Poprosme tohoto našeho otce a bratra, poprosme ho, aby pro nás získal „úsměv duše“, ten průzračný, ten, který neklame: úsměv duše; poprosme podle jeho slov o to, o co on sám prosil. Říkával: „Pane, přijmi mě takového, jaký jsem, s mými chybami, s mými nedostatky, ale učiň mě takovým, jakým mě chceš mít.“ (Generální audience, 13. září 1978)

Amen.

Přeložil Petr Vacík, Česká sekce
Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili bl. Jan Pavel I. [pozn. red.]

Pondělí 3. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Veronika Sedláčková – zpravodajka a novinářka **6:55** Zambie: Kazatelé na cestě **7:25** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Filmový klub **9:10** Mezi pražci: Říjen 2022 **9:55** Outdoor Films s Pavlem Klegou (102. díl): Stopem do Afriky **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Toulky po Slovensku – Kremnica [P] **13:05** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **13:35** Svědeckví života – Michal **14:05** Irsko – víra, která má kořeny [P] **14:25** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet OCarm. – Bohatý mladík **16:00** V souvislostech **16:20** Jak potkávat svět: S Hanou a Petrem Ulrychovými **17:40** Setkání: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivě **18:05** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:10** Příběhy Starého Zákona: Vysvobození z Egypta **18:20** Není kuchař jako kuchař **18:40** Missio magazín: Říjen 2022 **19:00** Spirituál Kvintet na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** K jádru věci [L] **21:30** Setkání: Ivana Váňová **21:40** V pohorách po horách: Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **21:50** Poutníci času: S Helenou Cynrerovou **22:10** Harfa Noemova: Camille Saint-Saëns **22:35** Kulatý stůl: Svatý Václav dnes **0:00** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **0:50** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutici **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Stivín – hudebník **6:55** V pohorách po horách: Ostaš – Policko **7:05** Muzikanti, hrajte: Valaška **8:10** Dokořán: S Milenou Králíčkovou **9:10** V souvislostech **9:30** Pěšky hezky český: Cyrilometodějská stezka **9:50** Setkání: Olga Haláková – Bečov nad Teplou **9:55** Noční univerzita: Lukáš Kovanda – Změny ekonomického uspořádání světa **10:55** Uganda: Nechte mě jít a zemřít **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ukrajina – Nádherné svědeckví sester z Ukrajiny **13:20** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **13:40** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **14:00** Výpravy do divočiny: Akustické projevy živočichů **15:00** Tam, kde začínají kořeny **15:20** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **16:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **16:25** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **16:35** Godzone ženská konference 2020 (3. díl): Oáza [P] **17:05** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletáči a jejich setkávání **17:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Zasněžená krajina Žďárských vrchů [P] **18:05** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:10** Příběhy Starého Zákona: Izraelité na poušti **18:20** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **18:50** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **19:25** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Klapka [P] **21:25** ARTBITR – Kulturní magazín: Jistebnický kancionál **21:40** Nebe nad hlavou **22:00** Slavnostní koncert Plzeňské filharmonie ke znovuotevření plzeňské katedrály: Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje **23:10** Terra Santa News: 28. 9. 2022 **23:30** Palestina: Až přijde Syn člověka **0:05** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Václav Ventura **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Stivín – hudebník **6:55** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2022 **7:15** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet OCarm. – Bohatý mladík **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** V pohorách po ho-

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV



- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

rách: Gruň – Beskydy **10:20** Moje obrazy jsou dílem staletí **10:40** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou: Relativistická astrofyzika, 2. díl **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Haná úrodná a neznámá: MFF Strážnice 2022 **14:30** K jádru věci **15:35** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **15:50** ARTBITR – Kulturní magazín: Jistebnický kancionál **16:10** Božia zóna (1. díl): Kapela ESPÉ **16:35** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **17:10** Odkaz starých pánů [P] **17:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2022 **18:05** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:10** Příběhy Starého Zákona: Dobytí Jericha **18:20** Strýček Emu: Anděl strážní **18:30** Groteský Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **19:25** Terra Santa News: 5. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **21:40** Noční univerzita: Jeroným Klimeš – Lidé s černou duší aneb Dystymie [P] **22:55** Generální audience papeže Františka **23:20** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Kazachstánu **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jaroslav Šebek – historik **7:00** Missio magazín: Říjen 2022 **7:20** Nejste na to úplně sami (1. díl): Rady a tipy pro pečující **7:35** Obchod s migranty **8:05** Flešbky – Godzone podcast (1. díl): Eduard Filo – Čaká nás ranokřesťanské období **8:35** Terra Santa News: 5. 10. 2022 **9:10** Víra do kapsy **9:30** Kulatý stůl: Svatý Václav dnes **10:55** Plody Medžugorje **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Mezi pražci: Říjen 2022 **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Hanácká svajba **15:05** Továrna mezi vodami **15:45** Setkání: Ivana Váňová **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2022 **16:20** Tiché hrozby – Krajina v pohybu [P] **16:50** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **17:05** Dokořán: S Milenou Králíčkovou **18:05** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:10** Příběhy Starého Zákona: Elizeus a Náman **18:15** Čas pro Malawi **19:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Jak potkávat svět: S Jitkou Molavcovou [P] **21:50** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Eduard Marek [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Skryté poklady: Christian **0:40** Rok vína **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Bonaventura Štivar – kapucín **7:00** Nejste na to úplně sami (2. díl): Rady a tipy pro pečující **7:15** Nevinné o víně **8:05** Kambodža pohledem zblízka **8:30** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **9:10** Kmočhův Kolín 2019: Dechová hudba Mistřiňanka – 1. část **9:40** Poutníci času: S kardiologem Michaellem Želízkiem **10:00** K jádru věci **11:00** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **11:15** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladar **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

Telepace [L] **12:50** Neboj se doplnit aneb Umění doprovozovat (1. díl): O povolání ke službě **13:10** Krajčárka Mária Hnídková **13:25** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2018 **14:05** Přežil jsem holocaust: Svědeckví Luďka Eliáše **15:10** Zambijský Bambo **15:35** Missio magazín: Říjen 2022 **16:00** Benedikt XVI., s úctou k pravdě **16:50** Klapka **18:05** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:10** Příběhy Starého Zákona: Rút **18:20** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **18:40** Povzbudenia (2. díl): Mária Škovierová [P] **18:55** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **19:25** Svátba jak má být **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Noemova pošta: říjen 2022 [L] **21:50** Poletuchy: Na skok do Trenčína **22:35** Dobrodružství před kamerou (23. díl) **23:35** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **0:35** Toulky po Slovensku – Kremnica **0:47** Irsko – víra, která má kořeny **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Bronislav Matulík – kazatel a novinář **6:55** Nejste na to úplně sami (3. díl): Rady a tipy pro pečující **7:07** Krajina pro motýly **7:25** Ťažká muzika **7:50** Pěšky hezky český: Cyrilometodějská stezka **8:10** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **8:15** Příběhy Starého Zákona: Elizeus a Náman **8:20** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **8:50** Strýček Emu: Anděl strážní **9:00** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **9:40** Sedm dní na hoře TÁBOR **10:25** Hisstorky (8. díl): Záchranár: „Blahoslavení ti, kteří nevideli a uverili!“ **10:35** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **11:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Eduard Marek **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín: Jistebnický kancionál **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Večerní program a modlitba: CSM Hradec Králové – středa **14:00** Pod lampou **16:00** Odkaz starých pánů **16:15** VUS Ondráš a SLUK: MFF Strážnice 2019 **18:00** Slovo na neděli: 28. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **18:50** Dřevěné návštěvy: Doksy [P] **19:10** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy [P] **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Dobrodružství před kamerou [P] **21:25** Gramofon (4. díl): aneb Hledáme písničku pro všední den **22:30** Evangelium podle Matouše **0:30** Letem jazzem (12. díl): Jazz a fusion **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jaroslav Šindelář – sochař a malíř **6:55** Poniky, Poniky **7:40** Slovo na neděli: 28. neděle v mezidobí **8:05** Missio magazín: Říjen 2022 **8:35** Jak potkávat svět: S Jitkou Molavcovou **10:00** Poutníci času: S Martinem Tolarem [P] **10:15** Likvidace lepy **10:30** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie a sv. Anny: Rajnohvaty [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Dřevěné návštěvy: Doksy **13:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:40** Gramofon (4. díl): aneb Hledáme písničku pro všední den **14:50** Dobrodružství před kamerou **15:55** Evangelium podle Matouše **18:00** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtové luce **18:05** Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou **18:35** Příběhy Starého Zákona: Elizeus a Náman **18:40** Strýček Emu: Houbový [P] **18:50** Bratr oheň – Vznesený rytíř [P] **19:20** Setkání: Štěpán Krňoul **19:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Eduard Marek **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:20** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže v Hradci Králové 2022 (2.část) [P] **22:25** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **22:35** Klapka **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Dvanáct rwandských mučedníků **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 10. o 20:20 hod.:

A teraz čo? (Má modlitba ruženca zmysel?)

Modlitba ruženca sa mnohým zdá nudná a zastaralá. Aký má zmysel neustále opakovať jednu vetu? Môže nám táto modlitba v niečom pomôcť?

Utorok 4. 10. o 21:20 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery – Getsemanská záhrada na Olivovej hore (dokument)

Séria dokumentárnych filmov, ktoré mapujú kostoly, chrámy a miesta našej viery.

Streda 5. 10. o 16:05 hod.:

Svätá omša zblízka

Čo znamenajú jednotlivé postoje veriacich: státie, sedenie, kľáčanie a jednotlivé gestá? V ďalšej časti relácie „Svätá omša zblízka“ Mons. Marián Gavenda vysvetľuje, prečo je dôležité na svätej omši vnútorný postoj úcty a modlitby vyjadriť aj vonkajším postojom a ako naopak náš vonkajší postoj pomáha k vnútornému uzobranu.

Štvrtok 6. 10. o 17:30 hod.: Doma je doma

Populudňajšia publicistika.

Piatok 7. 10. o 20:40 hod.:

Dôkaz viery: Ján Pavol II. (film)

Známou neurochirurgičku, ktorá stratila svoju vieru príčinou rodinnej tragédie, poveria vo Vatikáne, aby potvrdila možný zázrak. Ten sa údajne udial na príhovor Jána Pavla II. Ak by bol uznaný ako pravdivý, čoskoro by povýšili na oltár nového svätca..

Sobota 8. 10. o 20:30 hod.: Dve koruny (film)

Prvá dokudráma zobrazujúca doposiaľ neznáme udalosti zo života svätého Maximiliána Kolbeho, veľkého učiteľa, vynálezcu a skromného mnícha.

Nedeľa 9. 10. o 10:15 hod.:

Svätá omša z Vatikánu: svätorečenie

Priamy prenos z námestia Sv. Petra, kde pápež František bude svätorečiť bl. Jána Krstiteľa Scalabriniho a bl. Artemide Zattiho.

Zveme Vás do VEČEŔADLA MKH v kostele Nejsvätější Trojice ve Zdoukách v nedeli 2. 10. 2022 v 15 hod.

Schádzame se již 23. rok. Tomuto večerádlu bude předsedať P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové.

Na programu je adorace, rozjímavý ruženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii.

Večeradlo bude zakončeno mší svatou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. ŘÍJNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 10.		PO 3. 10.		ÚT 4. 10.		ST 5. 10.		ČT 6. 10.		PÁ 7. 10.		SO 8. 10.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1754	1975	1075	1197	1091	1214	1653	1870	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1551	1747	1076	1197	1091	1214	1653	1870	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1554	1750	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1756	1977	1079	1201	1095	1218	1554	1750	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	719	812	1049	1169	1551	1748	1080	1202	1095	1218	1554	1751	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1757	1977	1080	1202	1095	1219	1655	1872	1655	1886		
Závěrečná modlitba	719	812	1050	1170	1552	1748	1080	1202	1553	1750	1555	1751	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 1. 10.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1552	1748	1085	1208	1101	1225	1660	1877	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1555	1751	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1661	1878	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1763	1983	1089	1212	1105	1229	1555	1751	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1553	1749	1090	1212	1105	1229	1555	1752	720	813
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1764	1984	1090	1212	1105	1229	1664	1881	1135	1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1060	1181	1552	1748	1090	1213	1553	1750	1555	1751	721	813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 2. 10. – 27. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Hab 1,2-3; 2,2-4
 Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9

Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechl jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: 2 Tim 1,6-8.13-14
 Ev.: Lk 17,5-10

Pondělí 3. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,6-12
 Ž 111(110),1-2.7-8.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 10,25-37

Úterý 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Gal 1,13-24
 Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 24b (*Ved mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,38-42

Streda 5. 10. – nezávazná památka sv. Faustyny Kowalské

1. čt.: Gal 2,1-2.7-14
 Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 11,1-4

Čtvrtek 6. 10. – nezávazná památka sv. Bruna

1. čt.: Gal 3,1-5
 Lk 1,69-70.71-72.73-75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Lk 11,5-13

Pátek 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové

1. čt.: Gal 3,7-14
 Ž 111(110),1-2.3-4.5-6

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,15-26

Sobota 8. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

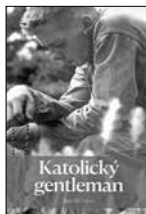
1. čt.: Gal 3,22-29
 Ž 105(104),2-3.4-5.6-7

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 11,27-28

PRO MUŽE

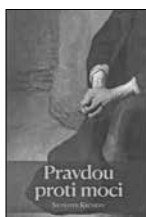


KATOLICKÝ GENTLEMAN
Sam Guzman • Z angličtiny přeložila
Magdaléna Machulová • Předmluva Dale
Ahlquist • Odpovědná redaktorka Kateřina
Kutarňová • Redakční spolupráce Jan William
Dvořák

Co to znamená být mužem nebo ženou, je v současnosti zpochybňováno jako nikdy dříve. Ačkoliv tradiční genderové role jsou již několik desetiletí narušovány, v naší době likvidujeme a bezohledně upouštíme od samotných kategorií „muž“ a „žena“. Jak se má člověk v tak bláznivých časech chovat jako gentleman? *Katolický gentleman* přináší solidní a praktický návod na to, jak se stát ctíhodným mužem. Ve snaze odpovědět na otázky, jež si současní muži kladou, se kniha obrací k odvěké moudrosti katolické církve. V krátkých, snadno přístupných kapitolách autor nabízí jasný vhled do mnoha důležitých témat, například: Jak poznat, že jste skutečným mužem; Proč je naše tělo důležité; Význam tradice; Smysl zdvořilosti; Co je to svatost a jak jí dosáhnout; Jak se ve vlastním duchovním životě vypořádát s pádem.

Hesperion, z. s. • Brož., 130x190 mm, 144 stran, 259 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ



PRAVDOU PROTI MOCI
Silvester Krčmery • Ze slovenštiny přeložila
Lucie Cekotová • Předmluva a Doslov
P. Štěpán Smolen • Redakční spolupráce Jan
William Dvořák

Vězeňské vzpomínky Silvestra Krčmeryho jsou plně inspirace. Najdeme zde důraz na osobní obrácení ke Kristu spojené s ochotou k mučednictví, na pevně strukturovaný vnitřní život opřený o ignaciánská rozjímání, na veřejnou angažovanost i na církev sestávající z malých společen-

ství Pánových učedníků. Především je zde však stopa onoho odvažného, až donkichotského apoštolátu, o nějž chtěl autor (pokud nebude popraven nebo umučen) usilovat v sovětském Rusku, případně v Číně, a proto tím směrem podle možnosti orientoval i své vzdělávání. Svědectví Silvestra Krčmeryho, které může připomenout memoáry Waltera Ciszka, bylo sepsáno až po pádu komunismu a po naléhání přátel. Jim nakonec autor ustoupil a nechal příběh svého zápasu s brainwashingem (vymývání mozku) zaznamenat, prý i pro případ budoucích totalit, které by se snad mohly snažit opět lámat křesťanovo svědomí.

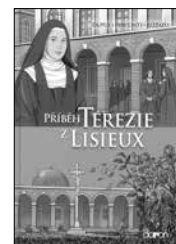
Hesperion, z. s. • Brož., 130x190 mm, 192 stran, 269 Kč

KOMIKS

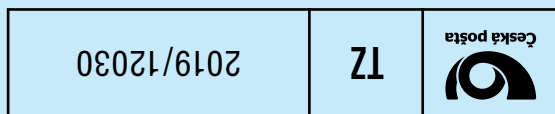
PŘÍBĚH TEREZIE Z LISIEUX
Scénář Coline Dupuy • Ilustrace Davide Perconti a Francesco
Rizzato • Kolorování Amélie Lefèvre a Christian Lerolle
Z francouzštiny přeložil Oldřich Selucký • Redakce Kateřina
Lachmanová • Předmluva P. Olivier Ruffray, rektor baziliky
sv. Terezie v Lisieux

Komiks pro malé i velké čtenáře. Terezie Martinová žila ve Francii v druhé polovině 19. století (1873–1897). V pouhých patnácti letech vstoupila do kláštera karmelitek v Lisieux, kde přijala řeholní jméno „Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře“. Postupně objevovala, že Bůh je milosrdný a plný lásky, kterou toužila rozlévat do srdcí všech lidí. Když jako velmi mladá vážně onemocněla, představená kláštera ji vybidla, aby sepsala své vzpomínky z rodinného i duchovního života. Tak vznikla slavná kniha *Příběh jedné duše*, která dodnes oslovuje lidi po celém světě. Zdálo se, že mladičká karmelitka bude záhy zapomenuta, ale Bůh měl jiné plány. Vbrzku byla svatořečena a prohlášena patronkou misíí.

Pavel Nebojsa – Doron • Váz., 220x290 mm, křídový papír, 50 stran, 289 Kč



Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@malicecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz



779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r.o., Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@malicecm.cz; <http://svetlo.malicecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@malicecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@malicecm.cz; tel.: 587 405 431, www.malicecm.cz; inzerce: redakce@malicecm.cz; podávání novinových zásilek: Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@malicecm.cz; <http://svetlo.malicecm.cz>); vydání: 2019/12030. Adresy: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevraťme.